

obec si dala zřízení chodníku toho od něho odkoupiti. Tím domáhal se výroku, by bylo znáno právem, že obec zavázavši se soukromoprávní smlouvou neuložiti Spolku veřejnoprávní závazek zřízení chodníku, i když jinak budou zákonné podmínky pro uložení této povinnosti dány, není oprávněna příkaz takový proti němu vydati. Naproti tomu nežádal Spolek v řízení správním vydání výroku, že obec jest povinna chodník sama zřídit. S hlediska takto vymezeného petitu má výrok zemského správního výboru tento obsah a smysl: 1. Pro posouzení zákonnosti výměru obce jako stavebního úřadu, jímž Spolku uloženo zřídit chodník, jest rozhodným jedině ustanovení § 92 stav. řádu. S hlediska této otázky — jež jedině může tvořiti předmět kognice zemského správního výboru — jest soukromá úmluva, mezi Spolkem a obcí uzavřená, beze všeho právního významu neboť obec nemůže se vůbec a zejména ani soukromoprávní úmluvou vzdáti práv a povinností vyplývajících z její úřední kompetence jako úřadu stavebního. 2. O otázce, zda-li a pokud stanovením podmínky — t. j. vydáním úředního příkazu zřídit chodník — porušila obec nějaký závazek ze smlouvy, nepřísluší rozhodovati úřadům stavebním, nýbrž řádným soudům.

II. V řízení soudním domáhal se Spolek rozsudku jednak kondemnačního, by obec byla uznána povinnou zřídit chodník, in eventum aby byla odsouzena jinakým způsobem Spolek liberovati od uložené jemu povinnosti zřídit chodník — jednak výroku určovacího, že obec jest povinna v budoucnosti Spolek od ev. obdobné povinnosti liberovati. Jak již shora bylo uvedeno, nedomáhal se Spolek v řízení stavebním výroku, by obec byla uznána povinnou zřídit chodník, a také zemský správní výbor o takovémto petitu nerozhodl. V této části jest tu tedy dosud jen odmítavé rozhodnutí nejvyššího soudu, nikoli však kompetenční konflikt. Oboje další žalobní žádání mají co do právní povahy stejný základ — v obou se žádá, by obec Spolek liberovala od povinnosti zřídit chodník. Jak si Spolek toto liberování představoval, z petitu samého patrno není. Chtěl-li tu Spolek žádati, by obec jako nositelka soukromých práv majetkových splnila nějakou smluvní svou povinnost, jež by ve svém efektu znamenala faktické sprostění Spolku od splnění uložené mu povinnosti veřejnoprávní, pak platí i zde totéž, co řečeno shora při petitu prvním, neboť ani takovýto petit Spolek v řízení stavebním neuplatňoval. Měl-li naproti tomu Spolek na mysli petit toho obsahu, by obec jako úřad stavební, plníc svůj smluvní závazek, odvolala příkaz zřídit chodník resp. v budoucnosti se zdržela vydání příkazu takového, pak jde sice v podstatě o týž petit, který Spolek vznesl také již v řízení stavebním, neboť otázka, zda obec jako úřad stavební směla, pokud se týče, smí vydati nějaký úřední příkaz, jest totožnou s otázkou, zda příkaz ten jest zákonný či nezákonný. O tomto petitu však — jak shora již ukázáno — zemský správní výbor meritorně rozhodl, pročez ani po této stránce o negativním konfliktu nemůže býti řeči. Jest proto návrh nepřipustný a slušelo jej zamítnouti.

V. Rozhodl-li senát pro řešení kompetenčních konfliktů záporný spor o příslušnost v ten rozum, že jsou příslušny řádné soudy, byl tím záporný spor o příslušnost definitivně ukončen. Předpis § 4 zákona ze

dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n. nemůže přijíti v úvahu tam, kde spor o příslušnost dříve již vzniklý byl rozsudkem konfliktního senátu již pravoplatně odstraněn.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů nemůže se zabývati stížností proti rozhodnutí nejvyššího soudu, jež prý neodpovídá rozhodnutí konfliktního senátu.

(Rozhodnutí senátu pro řešení konfliktů kompetenčních ze dne 12. prosince 1927, čís. 476 z r. 1927.)

Firma M. propustila dne 22. února 1924 dělnice Antonii K-ovou a Marii R-ovou. Závodní výbor jmenované firmy předložil záležitost propuštění dělnic ve smyslu § 3 písm. g) zákona o závodních výborech ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n. rozhodčí komisi v Děčíně, která nálezem ze dne 13. března 1924 č. Rk 5/24/4 rozhodla, že firma jest povinna přijati propuštěné dělnice znovu do práce za dřívějších podmínek. Do tohoto nálezu rozhodčí komise podala firma stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 24. června 1924, čís. 8562 odmítl stížnost podle §§ 3 písm. a) a 21 zákona o správním soudu jako nepřipustnou v podstatě z těchto důvodů: Předmětem rozhodování rozhodčí komise byl nárok zaměstnanců podle § 3 písm. g) zákona o závodních výborech; tento nárok jest nárok rázu soukromoprávního; podle § 105 ústavní listiny přísluší přezkoušení takového výroku rozhodčí komise řádným soudům, což má za následek, že příslušnost nejvyššího správního soudu k přezkoumání tohoto nálezu rozhodčí komise jest podle § 3 a) zák. o správním soudu vyloučena. Na to podala firma u okresního soudu v Děčíně na propuštěné dělnice žalobu de praes. 29. července 1924 s návrhem, by nález rozhodčí komise byl prohlášen za zmatečný a právně bezúčinný, aneb, by nález ten byl změněn v ten smysl, že firmě bude ponecháno na vůli, by buď obě dělnice přijala ouět do práce neb jim opatřila jiné zaměstnání neb je odškodnila odstupným ve výši v žalobním návrhu označené. Okresní soud odmítl tuto žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Krajský soud v Litoměřicích vyhověl rekursu firmy a uznal příslušnost řádných soudů. Nejvyšší soud usnesením ze dne 18. listopadu 1924 č. j. R I 938/24/1 čís. sb. 4363 obnovil usnesení okresního soudu v podstatě z těchto důvodů: Rozhodčí komisi nelze v případech, kdy rozhoduje podle § 3 písm. g) zákona o závodních výborech o nárocích soukromoprávních, pokládati za správní úřad; rozhodčí komise vystupuje tu jako rozhodčí soud podle § 95 ústavní listiny, a to, jak zákon v § 3 písm. g) výslovně praví, s konečnou platností; tímto předpisem měl zde býti právě vyloučen každý další pořad, tedy i pořad podle § 105 ústavní listiny, i kdyby bylo lze rozhodčí komisi ve funkci § 3 písm. g) cit. zákona pokládati za úřad správní.

Firma podala po té u předsedy konfliktního senátu návrh na řešení záporného kompetenčního konfliktu mezi nejvyšším správním soudem a nejvyšším soudem. O tomto návrhu rozhodl konfliktní senát rozsudkem ze dne 25. května 1925, čís. 337 (uveřejněným v dodatku k ročníku 1925 sb. nejv. soudu pod čís. II), vysloviv, že řádné soudy jsou příslušny,

jednati a rozhodovati o žalobě firmy na zrušení, resp. změnu nálezu rozhodčí komise. V důvodech tohoto rozsudku konfliktního senátu se uvádí: Nález rozhodčí komise, jímž bylo podle § 3 písm. g) zákona o závodních výborech vysloveno, že zaměstnavatel jest povinen přijati znovu do práce propuštěného zaměstnance, jest rozhodnutím úřadu správního a to rozhodnutím o nároku soukromoprávním. Podle § 105 ústavní listiny přísluší přezkoumávání takového nálezu rozhodčí komise výhradně řádným soudům; příslušnost nejvyššího správního soudu k přezkoumání takového nálezu rozhodčí komise jest vyloučena vzhledem k § 3 písm. a) zákona o správním soudu.

Podáním de praes. 3. června 1925 učinila firma u okresního soudu v Děčíně návrh, by bylo nařízeno nové líčení za účelem pokračování v řízení o žalobě. Návrhu bylo vyhověno. Okresní soud a také krajský soud zamítly však žalobu — a to z důvodů věcných. K odvolání firmy zrušil nejvyšší soud usnesením ze dne 8. března 1927, čís. Rv I 1139/26/1 čís. sb. 6873 rozsudky obou stolic (kromě výroků o útratách sporu), jakož i řízení rozsudkům předcházející, a odmítl žalobu jako nepřipustnou s tímto odůvodněním: Dřívějším svým usnesením odmítl nejvyšší soud žalobu ze dvou důvodů: 1. pro nepříslušnost řádných soudů, ježto rozhodčí komise nerozhodovala ve funkci podle § 3 písm. g) zákona o závodních výborech jako úřad správní, nýbrž jako rozhodčí soud, pročez nebyl tu dán případ § 105 ústavní listiny, a 2. pro nepřipustnost žaloby, ježto zákon o závodních výborech stanoviv v § 3 písm. g) výslovně, že rozhodčí komise rozhoduje s konečnou platností, chtěl tím vyloučiti každý pořad a každý opravný prostředek, tedy i žalobu podle § 105 ústavní listiny, tento druhý důvod byl uveden pro případ, že by rozhodčí komisi bylo lze také v její funkci podle § 3 písm. g) zákona o závodních výborech pokládati za úřad správní. Nejvyšší soud jest sice vázán rozhodnutím konfliktního senátu, takže nemůže již odpirati příslušnost řádných soudů v té věci, a setrvati na odmítacím důvodu ad 1. Otázka nepřipustnosti žaloby podle § 3 písm. g) zákona o závodních výborech nebyla však rozsudkem konfliktního senátu vůbec dotčena, a nemohla také oním rozsudkem býti dotčena, ježto tato otázka může býti platně rozhodnuta jenom příslušným řádným soudem. Nejvyšší soud užil důvodu ad 2. ve svém dřívějším usnesení jenom podpůrně; tento druhý důvod zůstal však i po rozsudku konfliktního senátu ve své moci a váze, a proto musí zůstat při odmítnutí žaloby z tohoto důvodu, a měl býti odmítnut již návrh na obnovu řízení. V dalších důvodech svého — nového — usnesení dovozuje nejvyšší soud podrobně, že ustanovení § 3 písm. g) cit. zákona o konečné platnosti rozhodnutí rozhodčí komise vylučuje každý »právní prostředek soudní«, tudíž i pořad podle § 105 ústavní listiny.

Firma podala nyní u předsedy konfliktního senátu nový návrh na řešení záporného kompetenčního konfliktu, který, jak firma dovozuje, vznikl novým usnesením nejvyššího soudu mezi nejvyšším soudem a mezi nejvyšším správním soudem.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů zamítl návrh jako nepřipustný.

D ů v o d y:

Podle § 3 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n. jest senát pro řešení kompetenčních konfliktů povolán rozhodovati o kompetenčních konfliktech mezi soudy řádnými s jedné a správními úřady se strany druhé, jakož i o konfliktech mezi nejvyšším správním soudem se strany jedné a řádným soudem se strany druhé. Rozhodování o takto vymezených kompetenčních konfliktech tvoří jedinou kompetenci jmenovaného senátu. Podle § 6 téhož zákona vysloví senát ve svém rozhodnutí, který úřad či soud jest pro dotčenou záležitost příslušným. Z tohoto ustanovení se podává, že rozhodnutím senátu se kompetenční konflikt pravoplatně končí a odstraňuje. Jestliže tedy v daném případě konfliktní senát svým rozsudkem ze dne 25. května 1925, čís. 337 vyslovil, že v záležitosti naň vznesené jsou příslušny řádné soudy, byl tím negativní konflikt v této věci vzešlý pravoplatně ukončen. Na tomto právním stavu nezměnilo se nic ani zákonem ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., jenž v § 4 stanoví pro kompetenční konflikty ohledně nároků podle § 105 úst. list. závaznost výroku nejvyššího správního soudu a tím implicitě rozhodování o těchto konfliktech vylučuje z kompetence konfliktního senátu, neboť i tento předpis dán jest jen k tomu účelu, by zamezen byl vznik konfliktů kompetenčních a nemůže proto přijíti k platnosti tam, kde kompetenční konflikt dříve vzniklý byl rozsudkem konfliktního senátu již pravoplatně odstraněn. Vznášeli-li tedy navrhovatelka nyní záležitost znovu na konfliktní senát z toho důvodu, že podle jejího názoru nové usnesení nejvyššího soudu neodpovídá rozsudku konfliktního senátu, nevznáší tím před tento senát kompetenční konflikt, nýbrž stížnost proti nejvyššímu soudu pro nepodrobení se rozsudku konfliktního senátu. Leč rozhodování o takovéto stížnosti vymyká se z rámce kompetence konfliktního senátu, jak shora byla vymezena, a bylo proto návrh jako nepřipustný zamítnouti.
